

PEKKA ERVASTIN PUHE HALLINNON JÄSENILLE V. 1923

Nyt oikeastaan olen pyytänyt kaikkia hallinnon jäseniä olemaan saapuvilla, olen pyytänyt teitä tänne kuulemaan vielä toistakin pientä puhetta, vaikka tuolla jo niin kauvan puhuin, niin teki mieleni vielä sanoa joitain sanoja. Ja tämä, mitä minä nyt sanon, se on, niinkuin käsittänette, aivan täydellisesti minun omalta kannaltani. En tahdo puhua kenenkään toisen nimessä, en toisen puolesta ketään vastaan. Puhun ainoastaan omassa nimessäni ja omalta kannaltani ja mielestäni sehän pitäisi olla parasta aina ihmisille, että hän puhuu mitä hänen sydämessään liikkuu. Siitä hän yksin saattaa vastata. Emme me muusta voi vastata, kun siitä, mikä on meidän omassa sydämessämme.

Nyt siis, kuten tiedämme on täällä meidän Ruusu-Ristissämme jossain pienemmässä piirissä ollut semmoista, jotain semmoista, että minulle on tuotu, minä olen kuullut ja minä olen tullut tietämään sitä, että on joitakuuta meidän jäseniä, jotka sanovat, että yksi neuvoston jäsen puhuu ajattelemattomia ja pahoja sanoja minusta, johtajasta, ja toiselta taholta taas, että sitä neuvoston jäsentä panetellaan ja parjataan, kun väitetään, että hän minua panettelee. Katsokaa asioita minun kannaltani. Minulle kerrotaan kaksi asiaa. Toinen on se, että eräs neuvoston jäsenistä panettelee minua ja toinen se, että on semmoisia, jotka panettelevat sitä neuvoston jäsentä väittäessään, että hän panettelee minua. Kaksi tällaista, ikäänkuin virtausta on tullut minun, raukan, luo ja minä olen

ajatellut jo kauvan siinä suhteessa, kun kuulin, että tähän on kaikki aivan lapsellista, haitatonta ja turhaa, mitä minä sellaisesta. Ja minä olen antanut molemmilta tahoilta puhua itselleni ja ajatellut, kun he saavat tyhjentää sydämensä, niin he rauhoittuvat. Mutta taas jonkun ajan perästä sain kuulla, että ei ole tullut hyvää. Sentähden minä nyt olisin tahtonut, että me olisimme olleet kaikki koolla, että olisi saanut sanoa oman sydämensä ajatuksen.

Minä lähdän itse omasta puolestani seuraavasta edellytyksestä: Minä rakastan kaikkia. Minulla ei ole mitään eroa. Kaikki ovat minun sydämelläni, kaikki, jotka tulevat meidän piiriimme, kaikki he ovat sellaisia, jotka, niin sanoakseni, asettavat joitain vaatimuksia minun rakkauteeni. Se on heidän luonnollinen oikeutensa, kun he kuuntelevat minun sanojani ja tulevat Ruusu-Ristiin. Se on aivan kun avain minun sydämeni oveen. Niin, että en minä kenessäkään Ruusu-Ristin jäsenessä näe muuta kun ihmisen, jota rakastan.

Sitten on toinen edellytys, kun Ruusu-Risti perustettiin, silloin järjestettiin se sille kannalle, että sillä oli Johtaja ja Neuvosto. Ja tämä Neuvosto ja Johtaja hoitavat Ruusu-Ristin asioita. Sillä tavalla me konstrueerasimme vähän kolmatta vuotta sitten. Myös siinä perustamiskokouksessa annettiin aivan yksimielisesti minulle sellaiset valtuudet, että minä valitsen Neuvoston ensimmäiset jäsenet. Minä valitsin ne ja ne ovat valitut elinijäksi, sitten vasta, jos vakansseja tulee, Neuvosto itse täydentää itsensä. Niin tehtiin ja minä valitsin itse Neuvoston jäsenet. Kenenkä minä valitsin? Minä valitsin sellaisia, joihin minä luotin. Minä en tietänyt olivatko he hyviä tai huonoja maailman silmissä, he olivat minun luotettavia seuraajiani. Olivat aina ymmärtäneet minua ja joita minä rakastin kaikesta sydämestäni. Kyllähän niitä olisi ollut enemmänkin pyrkijöitä ja useampia, joihin minä luotin, mutta minun ei ollenkaan tarvinnut ajatella kenen ottaisinkin. Ne tulivat itse minun tajuntaani, tiesin heti ketä ne olisivat. Kuka ne näytti minulle? — Ne tulivat minun omaantuntooni ja sydämeeni ja minä siunasin mielessäni heitä kaikkia. Ja kun kysyin,

tahdotteko olla ja tulla ja he vastasivat tahdon. Sillä tavalla Neuvosto tuli valituksi, ja minä ymmärsin kaikkia, että he olivat minun kannallani, nämä henkilöt, jotka Neuvostoon tulivat ja he olivat minun luotettavia ystäviäni. Tämän te nyt myös ymmärrätte. Minä en voi asettua toiselle kannalle, minun oma sydämeni ei voi asettua toiselle kannalle. Minä rakastan ja pidän ystävinäni kaikkia Neuvoston jäseniä ja sentähden, niin minä en osaa ajatella yhdestäkään Neuvoston jäsenestä, että hän ei rakastaisi ja olisi minun ystäväni ja tahtoisikaikkea hyvää. En osaa ajatella muuta, minun täytyy ajatella näin. Juuri sentähden, että minä olen antanut sydämeni heille. Jos minua panetellaan tai minusta juorutaan, niin tahdon tässä ohimennen mainita sellaisena persoonallisena huomautuksena, että en pidä sitä minään. Olen aivankuin iloinen ja kiittolinen silloin kun kuulen. Se on hullua, mutta se on totta. Jos saan kuulla, että minusta on puhuttu sitä ja sitä, niin tunnen vaan iloa. Sillä on paljon turvallisempaa kun puhutaan pahaa, kun hyvää. Kuinka minä voisin muuta kun hävetä silloin kun minusta puhutaan hyvää. Mutta kun puhutaan pahaa, niin astraalimaailma vähän kun lohduttaa, no, no eihän sen nyt juuri tarvitse olla niin, eikä sinun tarvitse olla niin masentunut, kun jos hyvää puhuttaisiin. Mutta, jos puhutaan pahaa, niin ihmiset joskus hämmästyvät, kun kuulevat, että kaikki ei ollutkaan niin pahaa. Tietysti se on vähän itsestä. Minä en ollenkaan tykkää mistään juoruista ja panettelusta ja muuten se kuuluu aivan minun karmaani ja olen siitä iloinen, sillä samaten se kuului madame Blavatskyn karmaan, koska minä jo lapsena sain siitä kärsiä. En ollut kuin 12-vuotias, kun minusta jo juoruiltiin, sillä tietysti olin syytön, vaikka syytä oli näennäisesti, mutta on aina syytä, ei savua ilman tulta. Vaikka olin vaan lapsi, niin jouduin helvettiin, sillä tuntuihan, että minulla ei ollut yhtään ainoata ystävää, sillä äitini oli jo kuollut, isä ei paljon välittänyt, tuntuihan, että hän olisi lohduttanut, sillä kukaan ei minua auttanut. Tunsin itseni aivan hyljättyksi ja yksinäiseksi, ja siitä lähtien astuin tietämättäni ”kaidalle tielle.” Mutta se oli sellaista tuskaa ja ne, jotka ovat sellaista kokenet, ne tietävät, että pienen lapsen on

hyvin vaikea tulla toimeen, kun maailma hylkää. Mutta se oli myös jonkunlainen karkaisu, että sen perästä en ole paljon kärsinyt ja nyt olen vanha sanon, että minä oikeastaan hyvin suurella nautinnolla kuuntelen, mitä juttuja nyt on taas keksitty, ja osaan arvostella kuinka hyvin tuulesta temmattuja ne ovat tai ovatko ne fiksuja. Tämä ei ole hyvää eikä jaloa, mutta sellainen on minussa kasvanut tässä elämässä vuosien vierieissä.

Sitten sitä tahtoisin nyt painostaa, että omasta puolestani en välitä koskaan mistään ja myöskin sanon, että vaikka kaikki ihmiset tahtoisivat minua panetella, he saavat sen tehdä, sillä minä en tee heitä vastuunalaisiksi, sillä en vedä ketään maalliseen oikeuteen. Minulle on monta kertaa sanottu: vedä oikeuteen, älä päästä niin, sillä se on oikeusasia. Ei saa puhua sellaista, että toinen on kavaltanut, antaa heidän saada rangaistus siitä. Ja en tiedä onko minua aina ymmärretty. Ei, minä en etsi mitään kunniaa, enkä koeta tehdä koskaan vastuulliseksi sitä, mitä minulle tapahtuu. Sentähden on minun puoleltani kaikilla täysi vapaus.

Mutta asia on ihan toinen, jos ajattelen asiaa siltä kannalta kun tänään puhuttiin madame Blavatskyn yhteydessä, silloin asia on ihan toinen. Silloin asia on sillä tavalla, että Ruusu-Ristissä, niinkuin Teosofisessa Seurassa ei pitäisi käyttää kieltään väärin, eikä ajattelematta. Silloin on päivän selvä koko asia. Jos tahdotte nousta teosofiseksi veljeskunnaksi, niinkuin Ruusu-Risti veljeskunnan pitäisi oleman ja niinkuin madame Blavatsky tahtoi, silloin täytyy menetellä aivan toisella tavalla kun Teosofinen Seura on menetellyt. Madame Blavatsky varoitti: Älkää puhuko, sillä siitä tulee turmio. Ja Teosofinen Seura on aina puhunut, jaaritellut ja panetellut. Minun kannaltani on tullut se, että Teosofinen Seura ei vastaa enää ollenkaan tarkoitustaan. Nyt meidän Ruusu-Risti veljeskuntamme on yrittänyt teosofista liikettä, se on yrittänyt luoda veljeskuntaa, jossa rakastettaisiin toisiamme. Meidän aikamme ei ole, niinkuin madame Blavatsky sanoi, sellainen, että voitaisiin pistää puukko toisen rintaan, mutta meidän aikamme on siinä vaara, että me

ajattelemattomilla puheilla, juoruilla y.m. saamme samaa aikaan. Ja siitä vaarasta madame Blavatsky meitä varoitti.

Minusta Ruusu-Risti, niinkuin sanottu, on tuollainen veljeskuntayritys. Jos siinä sitten ruvetaan juttelemaan, puhumaan, jaarittelemaan, niin silloin on taas seuramme avannut aukon muuriinsa, josta pääsee sisään. Sillä veljeskunta on sellainen, joka on aivan muureilla ympäröity, jonka sisältä leviää valoa ja lämpöä maailmaan. Mutta, jotta meidän veljeskuntamme niinkuin lamppuna voisi valaista maailmaa, niin meidän pitää pitää varalla, että emme päästä pahaa sisään. Ja se on ennen kaikkea siinä., että me emme itse rupea jaarittelemaan ja juoruilemaan ja toiseksi siinä, että me emme kuuntele. Minä olen tässä suhteessa erehtynyt, olen tehnyt virheen, kun olen kuunnellut. Paraimmassakin tarkoituksessa se on turhaa. Meidän velvollisuutemme on sanoa: rakas veli, ei niin. Onnellista, että sanoit minulle, etkä kenellekään muulle, nyt se jää lukittuun paikkaan. Jos jotain kuulisi jonkun sanovan ja emme saata sitä estää puhumasta, niin ainakin voimme vajeta, niin että muodostamme heti tuollaisen kuplan eteen ja panemme sen ikäänkuin aukon päälle, ettei mitään pääse läpi muurista. Ja meidän ei ollenkaan pidä arvostella ja ajatella sillä tavalla, että sinä teit väärin, että sinä puhuit ja panettelit, sillä jos me kaikki Ruusu-Ristissä olisimme viisaita ja itsessämme kehittäisimme oman kielemme ja korvamme, niin silloin, jos joku tahtoisii sanoa jotain, joka ei ole kaunista, niin silloin ei kenenkään pitäisi mitään huomata, niin että hän olisi kuin tuulimylly, jossa ei ole mitään jauhattavaa. Kukaan ei välitä mitään hänen sanoistansa. Sillä tavalla meidän pitää tehdä, jos olemme viisaita. Jos todella tahdomme okkultisesti jotain oppia, niin täytyy se kerran oppia. Okkultisesti ei voi edetä, ellei osaa sulkea korviaan ja ellei osaa hillitä kieltään, siitä mikä ei ole totta, kaunista, ylevää. Jos me emme saa puhua hyvin jostain ihmisestä, niin vaijetkaamme. Ei ole velvollisuutta puhua mistään ihmisestä. Ja jos emme osaa ajatella jostain ihmisestä hyvää, niin vaijetkaamme. Meidän täytyy Ruusu-Ristissä kasvattaa itseämme, sillä mikä meininki

tällä muuten olisi? Muuten minäkin vetäydyn toiseen maailmaan, sillä kaikki on silloin turhaa. Me ihmiset olemme syntisiä olentoja, siinä siinneet ja syntyneet, niin kuin kirkko sanoo, ja kukaan vapahtaja ei voi mitään. Mutta meidän teosofinen käsityksemme on aivan toinen. Me voimme nousta pois kaikesta huonoudesta ja epätäydellisyydestä, siis miksi emme yrittäisi kasvattaa kieltämme ja korviamme. Olisin tahtonut, että kaikki olisivat olleet täällä ja puristaneet toistensa kättä, ja sanoa rakastavansa. Minä tiedän, että te kaikki olette minun ystäviäni ja rakastatte minua. Se ei pälkähtäisi minun päähänikään, että epäilisin teitä. Minä rakasta teitä, siis rakastakaa te kaikki myös toisianne. Jokainen lintu laulaa sillä äänellä, kun hänellä on, enkä minäkään osaa puhua muuta. En osa muuta kuin neuvoa: antakaa anteeksi toisillenne, jos teillä on mitään toisianne vastaan, niin tarjoutuu nyt ihana tilaisuus antaa anteeksi toisille. Jos me rikomme toisiamme vastaan, niin silloin kun meillä on tilaisuus saada ja antaa anteeksi, niin tehkäämme se. Minä en ollenkaan ymmärrä mitään kärkeä itse puolestani y.m. sellaista, mitenkä totuus tulisi esille sillä tavalla. Sillä olen siksi paljon pessimisti, että en usko, että oikeus tulisi esille sillä tavalla maailmassa. Se on siksi monimutkainen asia. Meidän tehtävämme on rakastaa, saada ja antaa anteeksi.

Olen ajatellut sillä tavalla, että tämä puheeni lopettaisi kaikki tällaiset ja että sopusointu tulisi meidän henkeemme, niin että me aina näemme kuinka meidän tulee menetellä. Sillä tavalla me olisimme käsittäneet Ruusu-Ristin hengen. Enkä minä osaa käsittää sitä toisella tavalla. Täytyy valita parempi johtaja, joka ymmärtää viisaammin. En keksi muuta kuin sen: rakastakaa toisianne lapsukaiset, me olemme veljiä. Me olemme onnettomia jokainen, ja jokaisella on meidän tuskamme. Kantakaamme toistemme taakkoja. Levittäkäämme sylimme ja sanokaamme: tässä on ainakin yksi syli, joka on aina avoinna. Jos tarvitset ystävää, minä olen yksi, minä tahdon sinua lohduttaa kaiken rakkauden nimessä. Ei meillä ole vihamiehiä, eikä vastustajia. Pitäkäämme se nyt Ruusu-Risti

ohjeena vielä jonkun aikaa. Ehkä en ole niinkään kauvan, kun minä elän. Onhan ennustettu, että minä kuolen ensi vuonna. Voi olla, ja voi taas olla että elän vielä 40-50 vuotta. Olisi sentähden hyvä, jos olisi yksi illusioni, Ruusu-Risti, se oli sentään oikea.

Juuri sentähden, että Ruusu-Ristin pitäisi olla sellainen, kun se minun mielestäni on, niin teidänkin täytyy osata antaa anteeksi minulle, että en osaa tänään viisaimmin puhua, enkä paremmin tähän. Mutta lujasti uskon, että tämä ratkaisu on ainoa.

Esteri kysyi saisiko käyttää puheenvuoroja.

P.E. vastasi, että olen ajatellut, että tässä ei käytettäisi.

Esteri sai kuitenkin sanotuksi, että tämä ei ole mitään persoonallista ollut ollenkaan, vaan ainoastaan oman Johtajan puolustamista.

Pekka vastasi:

Se, jota minä ajan takaa on se, että meidän pitäisi olla niinkuin kaikki se entinen ei olisi enää olemassakaan. Olemme uusia olentoja ja jokainen vaan tarkastaa, että hän ei puhu, eikä tarkastele eikä kuuntele. Jos me olisimme käsittäneet väärin, niin antaa olla, ei se mitään merkitse. Ei se merkitse sitä käsitäkö väärin tai en, niin minä rakastan. Väärin käsittää on toisen arvosteleminen ja ne ei merkitse sitä. En ajattele niitä asioita, ne eivät minulle eksisteeraa. Ja senhän me ymmärrämme, kuten sanoin jo tässä, että kaikki rakastavat minua, eikä kukaan ole mitään pahaa tarkoittanut. Minä en taas sitä ole uskonut, ei vaikka mikä olisi. Sillä jos olisi se tottakin, niin se että minä en siihen usko, se muuttaa sen asian. Minä en usko mitään paha. Tässä täytyy jokaisen voittaa itsensä, ja nyt saa loppua.